

af den staaende Hær, medens den heller ikke har grebet den kraftige Tanke, som ligger i den saakaldte Folkevæbning. Følgen af denne Middelsvei vil let kunne blive, at Hæren vil faa den staaende Hærs Svaghed, men ikke dens Styrke, dens Svaghed, som ligger i Indfaldelsen til de faste Garnisonssteder og Livet i dem, men ikke dens Styrke, som er dens Sammenhold, den mekaniske Disciplin, som vi have set kan føre mange saadanne staaende Hærs Afdelinger til Seir, men til Seire, som vi ganske vist ikke altid ønske at være med til. Paa den anden Side har Hæren ogsaa, idet man ikke har gjort Skridtet fuldt ud til Folkevæbning, faaet Folkevæbningens Svaghed, men ikke dens Styrke, dens Fordel. Den har faaet dens Svaghed, forsaavidt den Løshed i Afdelingerne, som en saadan Militærs gjerne fører med sig, ogsaa her tildeels har maattet gjøre sig gjældende, men den har ikke faaet dens Fordel, som bestaar i, at Dødsfærdene ere knyttede til Hjemstavn, saaledes at Soldaten vover op fra Børns Ben med Vaaben i Haanden og kommer til at leve sig ind, ikke blot i Hæren, men i sin Bataillon, der bliver hans andet Hjem? Derfor er det min fulde Overbevisning, at det Maal, vi engang maa komme til ved Hærens Revision, som nu er forestaaende, ganske vist ikke er en Afvæbning, men en kraftigere Udvikling af Folkevæbningen, saaledes at denne Væbning kan bære Frugter paa mere end een Gren, at den i Forbindelse med Folkeundervisningen i det Hele kan støtte Folkets Udvikling og Kraft. Skulle vi imidlertid komme til en saadan Udvikling, nytter det ikke at samle gamle afskandede Kræfter for at løse denne Opgave, men vi skulle sende Folkets yngste, bedste og kraftigste Kræfter. Jeg skal derfor indstændig opfordre Thinget til at stemme for Forslaget under Nr. 3.

Roch: Jeg hører til dette Flertal, som under Nr. 6 har indstillet til Thinget at negte den af Ministeriet begjærede Forhøielse af Slidsatserne for Munderingsager, og skjøndt jeg savner Bemyndigelse til at tale paa alle de Paagjældendes Begne, tror jeg dog paa nogle enkelte af disses og paa mine egne Begne

at maatte sige et Par Ord til Forklaring deraf. Som af den ærede Ordfører fremhævet, er den Grund, som af Ministeriet er anført for paa indværende Aars Budget at stille Slidsatserne høiere end tidligere, væsentlig den, at de tidligere Slidsatser af 1866 efter den ved den nye Hærorfning indførte Tjenestegang og særlig paa Grund af Leivøvelserne havde vist sig utilstrækkelige. Det forekommer nu Flertallet, at den Erfaring, som saaledes skal støtte Ministeriets Forslag, er indvundet i et temmelig kort Tidrum, og selv om den maatte være rigtig, forekommer det Flertallet, at den ikke kunde være aldeles afgjørende for selve Ministeriet til at skride til en Begjæring om en Forhøielse; thi, som ærede Medlemmer vist ville have bemærket, betjener man sig paa flere andre Steder i Krigsministeriets Budget af aldeles utilstrækkelige Satser. I saa Henseende vil jeg nævne, at man endnu bestandig holder sig til den gamle Brodsats og beregner et Pund Brød til $2\frac{2}{3}$ Sk., uagtet det er notorisk, at man i de sidste Aar ingenfinde har kunnet anskaffe Brød for en saadan Pris. Endvidere holder man sig med Hensyn til Syngesleudgifter til den gamle Sats 3 Mk. pr. Dag, medens det af Ministeriet er oplyst, at Forbruget har været meget større, og at Udgiften idetmindste burde beregnes til 4 Mk. daglig. Til extraordinære Udgifter til Kompagnierne, Eskadronerne osv. beregnes ogsaa Satserne fra gammel Tid, hvilke ligeledes af Ministeriet erkendes for aldeles ikke at svare til Virkeligheden. Med dette for Die forekommer det ikke Flertallet, at Ministeriet selv kunde ansee det for aldeles fyldestgjørende, hvad der er anført for Forhøielsen af Slidsatserne. Imidlertid vil jeg ikke føre Forsvar for, at man paa et Budget holder sig til Satser, som ere vitterlig utilstrækkelige; thi Budgettet bør naturligvis komme Sandheden saa nær som mulig, og jeg vilde endogsaa ligefrem, hvad det foreliggende Punkt angaar, anse det for forkasteligt at beholde de gamle Slidsatser, hvis Følgen deraf vilde være, at Afdelingerne kom til at savne, hvad de nødvendig maa have. Men det er ingenlunde Tilfældet; enten vi lade det blive ved de gamle Satser eller vedtage nye høiere, ville